

**[Bøgholm.]**

men det ville også betyde, at Vesten militært rykkede sine grænser tilbage til Tysklands vestgrænse. Pæren derved ville være, at Tyskland kunne komme til at ligge som et militært ingenmandsland, et tomrum, der kunne være en fare fremfor en sikkerhed for andre folk. Det ligger nær at antage, at spørgsmålet om Tysklands afrustning eller det mål af militær, det måtte blive tilladt Tyskland at have, ville blive løst i forbindelse med spørgsmålet om Tysklands østgrænse, således at der blev sikkerhed for, at de lande, der ligger lige øst for Tyskland, ikke kunne benyttes som basis for en fremmed stormagt til angrebshandlinger.

Danmark er vel mere end ret mange andre lande vitalt interesseret i de forsøg, der gøres på at skabe afspænding i Europa og verden over, en afspænding, der forhåbentlig kan føre frem til et almindeligt samarbejde, men det må sikres, at samme vilje til fred er tilstede hos begge parter, så vi ikke kommer ind på en gentagelse af det, der var 1930ernes politik, hvor demokratiene afstuede overfor diktaturet. Det ville visse blive en stor og krævende opgave for vor udenrigspolitik at sikre Danmarks forsvar under de nye forhold, der ville komme til at herske, om Tysklands afrustning skulle blive en kendsgerning. Vi må kunne gå ud fra, at det ikke blot er i Middelhavsområdet, men også i de egne, der har betydning for vort forsvar, at der vil blive skabt sikkerhed for, at angrebet kan slås tilbage.

Man kunne måske stille det store problem i vor tid op således, at det er spørgsmålet, om den kommende tid vil blive de store eller de små folks tid. Bliver det en kamptid, bliver det de store folks tid, og vældige værdier går til grunde; bliver det en samarbejdets tid, da vil det meget let kunne gå således, at de små folk med den mulighed, de har for at anlægge uinteresserede synspunkter, kun tjenende fællesskabet, vil kunne få den afgørende betydning på en række områder. Allerede nu har statsmænd fra små folk, den hollandske udenrigsminister Stikker, den tidligere belgiske stats- og udenrigsminister Spaak, kunnet udøve en overordentlig stor indflydelse, og man må måske have lov at håbe, at det vil være muligt i den kommende tid at nå til et samarbejde på en række af udenrigspolitikens områder, og måske også andre områder, mellem Benelux-staternes ministre på den ene side og de nordiske ministre på den anden side. Det ville sikkert være overmåde nyttigt, om det

kunne komme til periodiske fællesmøder mellem nordiske ministre og ministre fra Benelux-landene.

**Inger Merete Nordentoft:** I anledning af det ærede medlem hr. Frode Jakobsens udtalelser her under finanslovdebatten ønsker jeg at fremkomme med nogle betragtninger.

For det første vil jeg understrege, at det er bemærkelsesværdigt, at det eneste menige medlem af den socialdemokratiske rigsdagsgruppe, der beskæftigede sig med udenrigspolitik, var det ærede medlem hr. Frode Jakobsen, der, som han selv beskedent udtrykker det, har været en af de tidligste talsmænd for Danmarks tilslutning til Atlantpagten. For en udenforstående forekommer det mærkeligt og dybt foruroligende, at der ikke kommer andre socialdemokratiske synspunkter frem, for det er jo ingen hemmelighed, at der i store kredse af socialdemokratiet findes modstandere af flertalspartierne udenrigspolitik, modstandere, som ikke lader sig besnære af det ærede medlem hr. Hans Hedtofts ord, men som ser de kendsgerninger, denne politik hviler på: brud på højtideligt indgåede aftaler, spillægteri for at undgå nye aftaler til sikring af freden. Har disse socialdemokrater virkelig ingen meningsfæller indenfor den socialdemokratiske rigsdagsgruppe, eller er det ærede medlem hr. Frode Jakobsens ønske om en offentlig drøftelse af vor udenrigspolitik blot et ønske om offentlig adgang til at manuducere Atlantpagtspolitik og ikke noget ønske om en virkelig drøftelse? Har det ærede medlem ikke selv et medansvar for, at den udenrigspolitiske debat går i stå, ved at have stemt imod, at andre meninger indenfor den socialdemokratiske rigsdagsgruppe kom frit til orde i denne sag?

I så fald forekommer der mig at være en betænkelig hulhed i det ærede medlems betragtninger, men jeg forstår, at det ærede medlem for at stive sig af må pukke på sit venskab med Christmas Møller, skønt det ærede medlem ikke kan være i tvivl om, hvordan Christmas Møller så på Danmarks forhold til Sovjetunionen, og der intet er, der berettiger ham til at tage Christmas Møller til indtægt for den indkredsningsspolitik mod Sovjetunionen, Danmark i dag støtter gennem sin udenrigspolitik, og som man endog er villig til at betale med en pris, der er intet mindre end Tysklands remilitarisering. Det er da også symptomatisk for det ærede medlems udvikling, siden Christmas Møller under besættelsen